

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2458/2024
03.10.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Зорице Булајић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Александар Петровић, адвокат из ..., против туженог „Belim Industries“ д.о.о. Београд, чији је пуномоћник Весна Станимировић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 637/22 од 13.03.2024. године, у седници већа одржаној 03.10.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 637/22 од 13.03.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 637/22 од 13.03.2024. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 159/19 од 17.02.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да исплати тужиоцу, на име увећане зараде за прековремени рад за период од јуна 2017. године до 25.10.2017. године, укупан износ од 1.308,52 USD у динарској противвредности, у појединачним износима са законском каматом од дана доспећа сваког месечног износа утуженог периода до исплате (висина потраживања и датум доспећа одређени у изреци). Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 67.460,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 637/22 од 13.03.2024. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 159/19 од 17.02.2021. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију као посебну због погрешне примене материјалног права, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку-ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23- други закон), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

На основу овлашћења из члана 404. став 2. ЗПП, Врховни суд је оценио да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса и уједначавања судске праксе, као ни новог тумачења права, узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге судова за одлуку о одбијању тужбеног захтева.

Тужилац је био у радном односу код туженог са којим је у утуженом периоду закључио три уговора (анекса) о упућивању запослених на рад у иностранство. Сваки од уговора садржи одредбу о висини и начину обрачуна месечне зараде за пун фонд од 250 радни сати (тачка 8. Анекса), као и одредбу да се сви прековремени часови преко пуног фонда радних сати, плаћају додатно према уговореној цени радног часа (тачка 11. Уговора), све сагласно чл. 8. и 11. Закона о условима за упућивање запослених на привремени рад у иностранство и њиховој заштити („Службени гласник РС“, бр.91/15 и 50/18). Како је тужени у утуженом периоду исплатио тужиоцу прековремене сате рада према цени радног часа утврђеној наведеним уговором са анексима а тај уговор је законит и производи правно дејство, нижестепени судови су одбили тужбени захтев за исплату увећане зараде за прековремени рад, применом члана 108.став 1. тачка 3. Закона о раду - најмање 26% од основице.

По оцени ревизијског суда, образложења побијаних пресуда за одлуку о тужбеном захтеву тужиоца не одступају од судске праксе у тумачењу и примени материјалног права, имајући у виду садржину конкретног уговорног односа регулисаног анексама уговора и да је тужиоцу плаћена накнада за прековремени рад у иностранству по наведеним анексима, те да су радноправни статус запослених, као и права и обавезе послодавца у вези са упућивањем запослених на привремени рад у иностранство, регулисани одредбама Закона о условима за упућивање запослених на привремени рад у иностранство и њиховој заштити, који није био предмет уставноправне контроле, а који се као посебан закон конкретно и примењује. Разлози на којима су засноване одлуке нижестепених судова у том смислу одговарају и усклађени су са важећим тумачењем права и владајућим правним схватањем у пракси нижестепених судова и ревизијског суда у примени општег правног принципа о односу посебног и општег закона и праву запослених на увећану зараду за прековремени рад, тако да не постоји потреба за новим нити уједначеним тумачењем права.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. а у

вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена ни као редовна.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору ради исплате увећане зараде поднета је дана 24.01.2019. године, а вредност предмета спора је динарска противвредност износа од 1.308,32 USD.

Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази меродавни ревизијски лимит, следи да ревизија тужиоца није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу чл. 404. и 413. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић